

РЕШЕНИЕ

№3771

София, 11.03.2020

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на дванадесети февруари две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НАТАЛИЯ МАРЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: РОСЕН ВАСИЛЕВ

СИБИЛА СИМЕОНОВА

при секретар М.С. и с участието на прокурора Явор Димитров изслуша докладваното от съдията СИБИЛА СИМЕОНОВА по адм. дело №13125/2019.

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на П.А. от [населено място] срещу Решение №5334/09.08.2019г. по адм. дело №5237/2019г. на Административен съд – С. (АССГ), с което е отхвърлена жалбата му срещу Решение №РС–217-15-053/01.08.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (КПКОНПИ) и е осъден да заплати разноски по делото. В жалбата са наведени касационни основания по чл.209, т.3 АПК - неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Касаторът претендира отмяна на решението и присъждане на разноски.

Ответникът – Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, чрез процесуален представител, в писмено становище и в съдебно заседание оспорва основателността на касационната жалба. Намира първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно, поради което иска оставянето му в сила. Претендира присъждане на разноски.

Прокурорът от Върховна административна прокуратура дава мотивирано заключение за допустимост, но неоснователност на касационната жалба. Счита, че административният съд е изяснил фактите по делото и е направил изводи в съответствие с установената фактическа обстановка и приложимото материално право, което обосновава липсата на касационни основания за отмяна на решението.

Върховният административен съд – състав на шесто отделение, намира касационната жалба за процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, от страна с правен интерес по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно оспорване съдебен акт. Разгледана по същество на основанията, посочени в нея и след проверка на оспореното решение за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон съгласно чл.218, ал.2 АПК, съдът намира касационната жалба за неоснователна.

При извършване преценка по прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение, в съответствие с чл.220 АПК, касационният състав приема от правна страна следното:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в първоинстанционното производство е Решение № РС-217-15-053/01.08.2018г. на КПКОНПИ. С него е установено нарушение на забраната по чл.21, ал.1 ЗПУКИ (отм.) по отношение на П.А., тъй като в качеството му на лице, заемало публична длъжност по чл.3, т.25, предл.3 ЗПУКИ (отм.) - началник отдел „К.“ в ГД „Инспекция държавен технически надзор“ в ДАМТН, преди да е изтекла една година от прекратяване на служебното правоотношение е назначен на длъжност Заместник ръководител на направление „Оценка на съответствието“ в „***“ ЕООД – нотифициран орган, спрямо което дружество е осъществявал действия на контрол в последната година от изпълнение на задълженията по служба.

С решението, предмет на касационна проверка, административният съд е отхвърлил жалбата на А. Приел е, че индивидуалният административен акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила и материалния закон и в съответствие с целта на закона. Съдът е обсъдил в съвкупност събраните по надлежния ред доказателства. Направил е анализ на чл.21, ал.1 ЗПУКИ (отм.) и е извел предпоставките за приложението му. За да е налице нарушаване на забраната в чл.21, ал.1 ЗПУКИ, следва да се установи кумулативното наличие на следните условия: 1. лице, което в последната година от съществуване на служебно или трудово правоотношение е заемало публична длъжност по смисъла на чл.3 ЗПУКИ (отм.) и не попада в изключенията на чл.3, т.1, 2, 3, 6, 11, 12 и 20; 2. в изпълнение на задълженията си по служба през последната година лицето да е осъществявало действия по разпореждане, регулиране или контрол по отношение на определени търговски дружества или кооперации или е сключвало договори с тях; 3. преди изтичане на една година от освобождаването му от публичната длъжност лицето да е сключило трудов или друг договор за изпълнение на ръководни или контролни функции с търговско дружество или кооперация, по отношение на които по служба е осъществявало действия по разпореждане, регулиране или контрол. След обсъждане на доказателствения материал и въз основа на установените правно релевантни факти, съдът е приел, че посочените три предпоставки са налице в конкретния случай, а именно: жалбоподателят е заемал публична длъжност по смисъла на чл.3, т.25 ЗПУКИ (отм.); през последната една година преди освобождаването му от служба е осъществявал дейност по контрол спрямо процесното търговско дружество, както по силата на служебните задължения като началник отдел „К.“ в ГД „ИДТН“, така и чрез участие в конкретно посочена проверка; в едногодишния срок след напускане на публичната длъжност е сключил договор за изпълнение на ръководни функции с процесното търговско дружество. С тези мотиви съдът е приел, че решението на КПКОНПИ е законосъобразно ИАА и е отхвърлил жалбата.

Върховният административен съд – шесто отделение споделя изводите на първоинстанционния съд и намира постановеното от него решение за валидно, допустимо и правилно.

Неоснователни са доводите на касатора за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Първоинстанционният съдебен акт се основава на правилна преценка на събраните доказателства. При изготвянето на същия са взети предвид релевантните за спора обстоятелства и факти и изразените от страните становища по тях. С първоинстанционното решение е отговорено на направените

възражения, като обосновано са приети за доказани фактическите и правните основания за издаване на акта. Решаващият съд изпълнява задължението си по чл.168 АПК като извършва съответния съдебен контрол на оспорения административен акт по критериите, посочени в чл.146 АПК.

Неоснователни са оплакванията за допуснати нарушения на материалния закон и необоснованост от първоинстанционния съд. Обжалваното решение е постановено при безспорна фактическа обстановка. Релевираните в касационната жалба основания и подкрепящите ги доводи се отнасят единствено до втората предпоставка, уредена в хипотезиса на чл.21, ал.1 ЗПУКИ (отм.), а именно – осъществявал ли е касаторът действия по контрол спрямо процесното дружество в период от една година преди датата на прекратяване на служебното правоотношение и с кои свои действия, като на практика доводите се свеждат до възражение за нарушение на материалния закон.

По делото не се спори, че касаторът е изпълнявал публична длъжност по смисъла на чл.3, т.25, предл. 3 ЗПУКИ (отм.) - началник отдел „К.“ в ГД „ИДТН“ в ДАМТН до 05.02.2015г. В длъжностната му характеристика са включени широк кръг преки задължения и отговорности, вкл. да организира и администрира лицензионните режими по чл.34 и чл.36 ЗТИП; да извършва и/или организира дейности по технически надзор и надзор на пазара; да организира и ръководи осъществяването на периодичен контрол на регионалните отдели на ГД„ИДТН“ и др. (Раздели 5 и 7 от длъжностната характеристика). В Раздел 4 „Области на дейност“ освен ръководство, координация и контрол на дейността на служителите в отдела, е включен и контрол на дейността на Регионалните структури на ГД„ИДТН“. Съгласно чл.34б ЗТИП, вр. с чл.21 от Наредбата за условията и реда за издаване на лицензии за осъществяване на технически надзор на съоръжения с повишена опасност и за реда за водене на регистър на съоръженията и Раздел II от Функционална характеристика на ГД„ИДТН“, последващият контрол по отношение на титулярите на лицензии на чл.34 ЗТИП, се извършва от служители на РО на ГД„ИДТН“. Безспорно е, че дружеството, с което жалбоподателят е сключил договор за изпълнение на ръководни функции след прекратяване на служебното правоотношение, притежава лицензии по чл.34 ЗТИП, а в структурата му съществува лицензирано от ДАМТН структурно обособено звено за технически надзор на съоръжения с повишена опасност.

При тези факти и приложима нормативна уредба настоящият касационен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд, че жалбоподателят, в качеството си на началник отдел „К.“ в ГД „ИДТН“ е осъществявал функции по регулиране и контрол спрямо процесното търговско дружество – титуляр на лицензия за осъществяване на технически надзор върху СПО. Неоснователни са доводите на касатора в обратен смисъл, изведени от цитираната по-горе нормативната уредба, според която проверките на титуляри на такъв вид лицензии се извършват от служители на РО на ГД„ИДТН“, които не са на пряко подчинение на началник отдел „К.“. От очертаните в длъжностната характеристика области на дейност (т.4) и широк кръг задължения и отговорности (т.5 и т.7) може да се направи обоснован извод, че касаторът е имал контролни и регулаторни функции спрямо дружеството - притежател на лицензия за осъществяване на технически надзор на СПО чрез вменените му задължения да ръководи и контролира дейността по администрирането на лицензионния и регистрационни режими по чл.34 и чл.36 ЗТИП; да организира и ръководи осъществяването на периодичен контрол на дейността на регионалните отдели на ГД„ИДТН“, чиито служители фактически извършват проверки на лицата – титуляри на лицензии.

Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че касаторът е осъществил дейност по контрол спрямо „***“ ЕООД през последната година от изпълнение на задълженията по служба и чрез участие в проверка на дружеството в периода 12-21 май 2014г. По делото е установено, че А. е участвал в назначена със Заповед №А-212/30.04.2014г. на Председателя на ДАМТН на основание чл.14в ЗТИП проверка на „***“ ЕООД, със задачи: „проверка за спазване на условията, при които са били издадени разрешенията и за практическото изпълнение на процедурите за оценяване на съответствието на съоръжения под налягане, на съдове под налягане, на газови уреди и на котли за гореща вода, предназначени за работа с течни или газообразни горива по отношение на коефициента на полезно действие“. В състава на комисията са включени двама оценители от дирекция „ПКПРОС“ в ДАМТН, в чиито кръг от служебни задължения е отнесено извършването на проверки на притежателите на разрешения за оценяване на съответствието, и жалбоподателят - като технически експерт. Безспорно е, че провереното дружество има издадени разрешения по чл.9 ЗТИП за оценяване съответствието на продукти със съществените изисквания и е нотифициран орган (НО) NB 1837. Съгласно т.3.2.1 от Процедура за извършване на проверки на органи, притежаващи разрешения за оценяване на съответствието, утвърдена от председателя на ДАМТН, в комисията за проверка на НО се включват двама оценители, заемащи държавна служба в отдел „Разрешения за оценяване на съответствието“ и технически експерти (при необходимост). В заповед № А-212/30.04.2014г. не е мотивирана необходимостта от участие на технически експерт в състава на комисията (в случая – касаторът), но тя може да бъде изведена от спецификата на поставените задачи, които изискват специални знания и опит в областта на технически надзор на СПО, какъвто А. притежава, видно от длъжностната му характеристика. Освен това, от длъжностните характеристики на другите двама членове на комисията - оценители на длъжности „държавен експерт“ и „старши експерт“, е видно, че те могат да бъдат лица с юридическо, икономическо или техническо образование, което налага необходимостта от участие в проверката на лице с експертни технически знания в специфичната контролирана област. В съответствие със събраните доказателства, жалбоподателят е участвал в проверката като технически експерт в съответната област, който е държавен служител на ДАМТН – лице, заемащо публична длъжност по см. на чл.3, т.25 ЗПУКИ. Самата проверка по своята същност, задачи и цели е нормативно регламентирана форма на контролна и надзорна дейност, с правни последици за проверяваното лице. Съгласно Раздел 3.4. „Документиране на резултатите от проверката“ от Процедурата за извършване на проверки, след приключване на проверката всички членове на комисията подписват изискуемите документи, т.е. участието на всеки член е с равна тежест. Правилни са изводите на административния съд, че участието на касатора в комисията за извършване на проверка съгласно Заповед № А-212/30.04.2014г. на Председателя на ДАМТН е „осъществяване на дейност по контрол“ спрямо проверяваното дружество.

Предвид изложеното настоящият касационен състав намира за правилни изводите на административния съд за наличие на втората предпоставка от хипотезиса на чл.21, ал.1 ЗПУКИ (отм.), а именно, че през последната година от изпълнението на задълженията си по служба касаторът е осъществявал дейност по контрол спрямо търговското дружество, както в качеството си на началник отдел „К.“ към ГД „ИДТН“, така и чрез участие в конкретна проверка като технически експерт. Тези изводи се базират на обосновани фактически констатации и на правилно тълкуване и прилагане на относимите правни норми от първоинстанционния съд. Останалите две условия, предвидени в хипотезиса на нормата на чл.21, ал.1 ЗПУКИ (отм.), са безспорно установени и подробно мотивирани от

първоинстанционният съд, поради което и на основание чл.221, ал.1, изр.2, предл.последно АПК, не следва да бъдат обсъждани отново.

Водим от горното, Върховният административен съд – състав на шесто отделение намира за обосновани и в съответствие със закона мотивите на административния съд, че в конкретния случай е нарушена забраната по чл.21, ал.1 ЗПУКИ (отм.), поради което оспореното съдебно решение следва да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

При този изход на спора на ответника следва да се присъдят претендираните разноски за процесуално представителство от юрисконсулт в касационното производство. На основание чл.228 АПК, вр. с чл.144 АПК, вр. с чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ и като съобрази фактическата и правна сложност на делото и процесуалната активност на представителя на ответника, съдът определя разноските за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2, изр.1, предл.1 АПК, Върховният административен съд, състав от шесто отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5334/09.08.2019г., постановено по адм. дело № 5237/2019г. по описа на Административен съд - София град.

ОСЪЖДА П.А. от [населено място] да заплати на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество разноски по делото в размер на 100 лв. (сто лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.